

temma es tahha kōli panna, ja egga ramato luggema egga kirjotama es tahha lasta oppe-
tada.

Kirk. Jssand nomis tedda monnikord seper-
rast, agga temma wastas temmal rummalaste:
mikserrast pean ma sedda teggema? wimati
woetaks need Nekutiks, ja mis neile siis sest
abbi saap, et nemmad moistwad ramato lugge-
ma ja kirjotama?

Kirk. Jssand wastas temmal illofaste: ar-
mas Andres! se woip ka Soldatil wägga heaks
tulla, kui ta sedda on oppinud, ja selgeste mois-
tap. Ea woip se läbbi peälifuks sada. Oh,
wastas se kangefaelne Andres, egga meije sug-
gust keägi peälifuks ei sa, ja läks ärra, ja es
panne mitte ommad pojad kōli. Kirk. Jssand
pidi sedda moisa Wannemattete teäda andma,
ja tedda wäeteti läbbi hirmo neid kōli saatma.
Kulla Andres nurrises küll se ülle, agga mis
tehha? nemmad pididwad kōli minnema.

Need pojad olliwad targembad kui nende
Jssa. Nemmad oppiswad kahhe talwe ajal
selgeste ramatud luggema, kirjotama ja monned

muud head asjad. Se Koolmeister olli ka üks
moistlik mees, ja oppetas neil ka sedda arropid-
damisse kunsti, ja wahhel ajal ka kirwest heästi
prutida.

Kui nemmad nüüd sureks ja tämwelikkuks
mehhels olliwad minnud, siis woeti sedda käs-
mist neist kolmest wemadest nekutiks.

Oh kui wihatseks sai nüüd se wanna kulla
Andres! Omma wiha meelega jooksis temma
Kirk. Jssanda jure, ja rögis nuttades: watage
nüüd aus Kirk. Herra, mis mulle nüüd sest ab-
bi saap, et ma ommad pojad kaks talwed kōli
ollen pandnud? nemmad on ommeti minno käs-
mist poja Jwan Nekutiks wottnud, ja se olli
weel minno keigearmsama poeg.

Kirk. Jssand wastas: armas Andres, ärra
olle sepärrast mitte ni kurb ja pahhameleline,
minna arwan sedda sinno pojat sureks õnneks, et
ta meije sure ja armolisse Keisri Herra teenriks
on sanud. Se woip üksford temmale wägga
heaks tulla, et ta heästi kolitud on. — Tulle
omma pojaga enne kui ta ärra läep weel üksford
minno jures. Wanna Andres sügges förwade